

Академія Зодіак

Становлення кривдника

ПРИКВЕЛ

КЕРОЛАЙН ПЕКХЕМ
СЮЗАННА ВАЛЕНТІ

КЕРОЛАЙН ПЕКХЕМ, СЮЗАННА ВАЛЕНТІ

Академія Зодіак. Становлення кривдника

Zodiac Academy: Origins of an Academy Bully

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Оригінал: Zodiac Academy: Origins of an Academy Bully, Caroline Peckham & Susanne Valenti.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Даріус Акрукс

Сріблясте місячне світло розливалося по воді, що збиралася в кінці наших володінь, і обрій ніби мерехтів сріблом, поки я чекав на батька. Я не зводив очей з озера, тримав обличчя нерухомим, руки в кишенях, і стримував шалене збудження, яке пропалювало мене зсередини.

Нарешті настав час пробудити мої сили. У свої п'ятнадцять я мав отримати магію на три роки раніше за однолітків, але навіть так цієї миті я не міг дочекатися.

Я не уявляв, яка це мука: чекати офіційного вступу до Академії Зодіак, щоб моя магія вирвалася на волю, і вперше за довгий час я радів, що я Спадкоємець Небесної Ради. Як старший син однієї з чотирьох правлячих родин, я мав певні привілеї, про які решта фейрі могла тільки мріяти, і це був один із них.

Разом з іншими трьома Спадкоємцями, Калебом, Сетом і Максом, я от-от мав прийняти своє право від народження й відчути під шкірою поцілунок стихій. Ми мали провести тиждень в Академії Зодіак як тимчасові студенти, скуштувати все, що вона пропонує, а потім три роки, аж до офіційного вступу, навчатися з приватними вчителями.

Коли ми нарешті вступимо, то будемо настільки попереду в магічній освіті, що напевно займемо свої місця на вершині соціальної драбини. Як і належить синам чотирьох наймогутніших родин королівства.

Без сумніву, дехто з інших студентів вважатиме цю перевагу несправедливою, але, чесно кажучи, мені було байдуже, що вони думатимуть. Я просто хотів отримати владу над власною силою. Можливо, якщо я навчуся добре нею керувати, то почуватимуся трохи більше господарем і власного життя. Хоча це завжди буде лише ілюзією. Мій шлях був розписаний від тієї миті, коли мої батьки одружилися.

Усе в моєму житті було сплановано, аж до дати мого зачаття. Обоє батьків належали до Ордену драконів і походили з довгих ліній чистої крові з обох боків. Вони зробили все можливе, щоб забезпечити сильного Спадкоємця, навіть вирішили, що я маю народитися Левом. Дракон-перекидень зі стихією вогню завжди буде одним із наймогутніших створінь у кампусі. Та й будь-де після нього.

У дитинстві я часто боявся, що коли мої здібності до перевтілення нарешті проявляться, я виявлюся іншим Орденом і муситиму зіткнутися із соромом і розчаруванням усієї родини, якщо не всього населення Соларії. Акрукси були драконами. Якби я через якийсь норовливий рецесивний ген перетворився на перевертня чи грифона, мені б цього ніколи не забули.

На щастя, на мій одинадцятий день народження мій друг Сет занадто розійшовся в танці й примудрився скинути на підлогу весь мій святковий торт. Мій гнів і розчарування завершилися тим, що я перетворився на чотириметрового золотого дракона просто посеред бенкетної зали батьків.

Серед спогадів про людей, які кидалися врозтіч, поки я трощив меблі й підпалював штори, з того дня мені завжди найбільше запам'яталася одна картина. Батькові очі сяяли такою гордістю, на яку я, здається, навіть не вважав його здатним, коли він дивився на мою перетворену подобу. Його губи вигну-

лися в усмішці, і він провів руками по моїй блискучій лусці. Ближчого до обіймів дотику я від нього ніколи не отримував.

Ніколи раніше він так на мене не дивився. І ніколи потім. Але кілька довгих секунд я знав, як це: заслужити його схвалення, а не гнів.

І хоча моя драконяча подоба тепер подвоїлася в розмірах, а я опанував мистецтво польоту й дихання вогнем у всіх можливих варіантах, він більше ніколи так на мене не дивився. Моє перетворене тіло вже було майже завбільшки з його зеленого дракона, і я був майже певен, що зрештою стану більшим за нього. Цілком імовірно, що й у подобі фейрі я буду кремезнішим.

Мені було майже шість футів, і я ще ріс, а ще чотири дюйми, і вже я дивитимуся на нього згори вниз. Я твердо вирішив дожити до цього дня. Навіть якщо єдине, що я з цього матиму, це його мовчазні перепади настрою. Це все одно краще за його лють у будь-який день тижня.

За моєю спиною мармуровими сходами різко зацокали високі підбори, але я не обернувся, мовчки вартуючи у дверях. Навколо мене повіяв прохолодний вітерець, але холоду я не відчув. Навіть без пробудженої магії моя кров була гарячою від вогню в жилах, і холод рідко мені дошкуляв.

— Сорочка вибилася, — зауважила мати, ставши поруч.

Я ствердно гмикнув, і вона цокнула язиком та почала заправляти тканину мені за пояс, коли я навіть не поворухнувся зробити це сам. Її чорне волосся, яке дісталося й мені, було зібране на потилиці у вигадливу зачіску, а макіяж був бездоганний. Жодна волосинка не вибивалася. День, коли я побачу її розпатланою, буде справді дивним днем. І щось таке дрібне, як Пробудження її старшого сина, точно не змусило б маску сповзти.

Закінчивши зі мною, вона знову відійшла. Світські балачки були не для неї. Як і довгі розмови чи взагалі будь-що змістовне. Вона була наче привид, що плаває будинком у дизайнерському одязі й пуш-ап бюстгальтері. Я роками не бачив її в подобі дракона. Перетворення не надто поєднувалося з ретельно продуманими зачісками, і вона вирішила, що коли вже доводиться пожертвувати чимось одним, то хай це буде дракон. Кому треба перетворюватися на наймогутніше створіння на світі й літати серед хмар, коли можна насолоджуватися відчуттям тугого начосу на потилиці? Можна сміливо сказати, що, крім темного волосся й очей, я від матері мало що успадкував.

— Ну *будь ласка*, можна мені з вами? — долинуло благання Ксав'єра, і куточок моїх губ смикнувся в усмішці, поки мій молодший брат намагався вмовити батька взяти його з собою. — Може, якщо я побуду серед стількох студентів, моя драконяча подоба нарешті вирветься назовні, — наполягав він, знаючи, що тільки це могло б переконати батька передумати.

— Якщо час серед своїх не виманив дракона з твоєї плоті, то з чого б це щось змінили гарпії та грифони? — відповів батько, і зневажливу гримасу на його обличчі було чути з тону, мені навіть не треба було дивитися в його бік.

Ксав'єр здався з театральним зітханням, за яким одразу пролунав зойк: батько дав йому по вуху за цей неповажний звук.

Я обернувся до батька й шанобливо схилив голову на дюйм, щоб уберегти власне вухо від смаку його кісточок. Його жовте волосся й зелені очі різко контрастували з моїми, але його м'язиста статура й міцна щелепа дісталися мені. Мені подобалося думати, що більше нічого від нього я не маю, але я знав, що його норов згорнувся всередині мене. Хоча я краще за нього вмів тримати його в шорах. Звісно, йому ніхто не робив заува-

жень, коли він давав волю своїм поганим настроям, тож, мабуть, він і не відчував потреби себе стримувати. Як одному з чотирьох наймогутніших фейрі Соларії, йому ніхто не міг протистояти. Тільки троє інших Радників дорівнювали йому магією та силою, і лише вони були в безпеці від його нападів люті. Принаймні здебільшого.

— Ходімо, Даріусе, — гаркнув він. — Не хочемо запізнитися.

Я рушив до нього, поки він діставав із кишені шовковий мішечок, і прикусив язика, щоб не нагадати, що я чекаю тут уже пів години, а чекали ми якраз на нього.

Знову з'явилася мати, стримуючи зітхання, коли її погляд упав на неслухняні чорні кучері Ксав'єра, які знову стирчали на всі боки. Я глузливо всміхнувся братові, поки він задкував на кілька кроків, а в його зелених очах сяяло розчарування. Він хотів поїхати, і я нічого б так не хотів, як узяти його з собою. Насправді я б охоче проміняв на нього і матір, і батька, а до академії поїхав би машиною, якби мав вибір.

Але, звісно, такого варіанту не було. Акрукси прибували за допомогою зоряного пилу просто з принципу. Неважливо, що ця штука коштувала цілий статок, а машиною дорога зайняла б трохи більше пів години. Суть була в тому, що ми могли собі це дозволити, і в тому, щоб нагадати іншим родинам: без драконячого вогню не було б зоряного пилу ні для кого, хоч яку ціну плати.

Я став пліч-о-пліч із матір'ю, а батько висипав блискучий чорний зоряний пил собі на долоню й підняв її між нами.

Я зустрівся очима з Ксав'єром і мовчки попрощався з ним саме тієї миті, коли мерехтливий пил дмухнули мені в обличчя.

Світ перекинувся й закрутився, довкола спалахнули зорі, огорнули нас своїм сріблястим світлом, а тоді виплюнули по-

серед поля на території Академії Зодіак.

— Я вже думав, ти не прийдеш, — сказав Сет, і його обличчя осяяла усмішка, коли він підбіг привітатися. Його каштанове волосся відросло й звисало до підборіддя. Кілька місяців тому він програв парі Калебу й погодився не стригтися рік. Як не дивно, довша зачіска йому личила, підкреслюючи дикість, що ворушилася в його очах. Я міг тільки уявити жах матері, якби я вирішив спробувати таку зачіску.

Сет обійняв мене, на мить торкнувшись пальцями моєї потилиці, а тоді відсторонився. Відколи він почав перетворюватися на перевертня, він ставав дедалі тактильнішим, і я сприймав його звичні обійми з розумінням, яке він, я знав, цінував.

Йому було важко стримувати свою вроджену поведінку, особливо з тими, кого він вважав своєю зграєю, а ми з іншими Спадкоємцями, як його найкращі друзі, були головними мішенями для його ласкавих обіймів і навіть подеколи для тицяння носом. Дракони зазвичай куди стриманіші у проявах прихильності, але щось у вовчих звичках Сета завжди здавалося мені дивно звільнювальним.

Міцно стиснуті губи матері дали мені зрозуміти, що вона не поділяє моєї думки, але вона ніколи б не висловилася проти члена однієї з інших родин через таку дрібницю.

Наступним привітатися підійшов Калеб, і я широко всміхнувся йому, коли ми коротко обнялися. Хоча його Орден ще не проявився, ми всі були доволі певні, що це станеться сьогодні. Уся його родина складалася з вампірів, а щоб поповнювати магію, вони мусили живитися кров'ю та силою інших фейрі. Це був єдиний Орден, прояв якого можна було передбачити: щойно їхня магія пробуджувалася, у них з'являлися й вампірські здібності. Оскільки його родова лінія була майже така

ж чиста, як моя, ікла в нього майже напевно мали з'явитися разом із магією.

Останнім до нас приєднався Макс, його темна шкіра була вкрита темно-синьою лускою, яка виказувала в ньому сирену.

— Ані слова, — пробурмотів він, і його низький голос забарвився ніяковістю. Він досі не до кінця опанував свої перетворення, і щоразу, коли емоції загострювалися, вони його переповнювали, і з'являлася луска.

— І в думках не мав, — відповів я, закинувши руку йому на плечі, щоб він міг своєю силою сирени втягнути в себе трохи моїх веселощів.

Макс усміхнувся мені, і я на мить відчув, як моя радість перетікає в нього, але прибрав руку з його плечей, коли відчув на собі батьків погляд. Він не раз чітко висловлював свою думку про те, щоб годувати паразитичні Ордени: він вважав, що дозволити сирені чи вампіру живитися моєю магією означає виглядати слабким. Вони мали б долати свої Джерела, а пропонувати себе можна було б витлумачити як визнання, що Макс чи Калеб сильніші за мене. Але я з ним не погоджувався: чому б мені не поділитися з друзями силою, коли вона їм потрібна? Свою я легко міг поповнити, і якщо це робило їх щасливими, то я не бачив у цьому нічого поганого.

Попри мої особисті погляди на це, я відступив від Макса, бо знав, що цього хоче батько. Не варто було потім удома мати головний біль лише заради принципу.

— Можемо починати, коли будете готові, — гукнула жінка, і я подивився повз інших Спадкоємців і побачив, що вона чекає на нас на вершині пагорба. — Я професорка Зеніт, і для мене величезна насолода пробудити сьогодні ваші сили, — проворкувала вона, жадібно обводячи нас очима, поки ми ставали довкола неї колом.

Серце в мене закалатало трохи сильніше від очікування. Ось воно. Мить, коли я дізнаюся, яка сила в мені прихована. Я вже знав, що зможу володіти вогнем, бо мій знак зодіаку пов'язаний із цією стихією, але плекав надію, що мені скориться ще одна стихія. А може, навіть дві. Це траплялося вкрай рідко, але мій прадід володів вогнем, землею й повітрям, і батько згадував про це достатньо часто, щоб я знав: він теж на це сподівається. Я туманно подумав, чи подивиться він на мене так само, як тоді, коли я вперше показав свою драконячу подобу, якщо я опаную три стихії.

Професорка почала щось вигукувати латиною, і я підвів голову до неба, поки вона просила зорі звільнити наші дари.

Я вступився в Полярну зорю, а серце вибивало шалений ритм об ребра. Мені на щоки впали краплі дощу, і я закліпав, коли вода забризкала крізь вії. У грудях наростала важкість, і здавалося, що вода наповнює мене, прослизає під шкіру й облаштовується там.

Я не зрозумів, що це означає, аж поки ліворуч від мене Макс не видихнув зі сміхом. Я перевів на нього увагу й помітив, що його обличчя теж блищить від води, хоча на небі не було жодної хмаринки. Калеб розглядав нас двох із глузливою усмішкою, і дощ нарешті вщух.

— Вітаю, Максе й Даріусе, — підбадьорливо сказала професорка Зеніт. — Ви обидва володієте силою води.

Не встиг я осмислити цю новину, як вона знову почала вигукувати латиною, і я чекав, чи не володітиму ще й повітрям.

Гавкітливий сміх Сета привернув мою увагу: його волосся розвівалося довкола від вітру, якого я не відчував, і я відсунув миттєве розчарування, щоб порадіти за друга.

— Вітаю, Сете й Максе, ви обидва отримали дар повітря, — сказала професорка.

Макс шкірився, як Чеширський Кіт, і я не міг його звинувачувати. Уже два дари в нього в кишені. Його батько не втримався й заплескав від захвату, і я помітив, що витріщаюся на цей відвертий вияв ентузіазму щодо сина. Професорка знову взивала до зір, а я дивився на нього й не міг відвести погляду.

— Вітаю, Калебе й Сете, ви обидва володієте силою землі.

Нарешті я відвів очі від Максового батька й побачив, що двох моїх друзів обплели лози й трава, яких мить тому тут не було. До мене дійшло, що я так і не зрівнявся з прадідом, який володів трьома силами, коли батько зітхнув саме так голосно, щоб я зрозумів: він розчарований.

Я проковтнув його невдоволення, не давши обличчю показати, що я його помітив, а тим паче що мені не байдуже.

Раптом навколо моїх ніг спалахнув жар, кільце вогню обпалило землю, а тепло розлилося просто по кінцівках і проникло в душу.

— Ну, це просто чудово! — вигукнула професорка. — Кожен із вас володіє двома стихіями!

Я відірвав увагу від магії, що звивалася в моєму тілі, і побачив, що трава навколо ніг Калеба теж вигоріла.

Він збуджено вишкірився до мене, і в зоряному світлі показалися його ікла, підтвердивши його вампірський Орден. Сет показово вдав, що боїться, як би його не вкусили, і я не стримав сміху.

Мати Калеба розплакалася від радості, підбігла й кинулася обіймати його, а в мене всередині неприємно скрутило.

Я обернувся до своєї родини з усмішкою на обличчі, але вона зникла, коли я побачив, що мати перевіряє макіяж у пудрениці, а батько має відверто знуджений вигляд.

— Ну що ж, — сказав він, тримаючи рівний тон через присутніх. — Може, тоді хоч твій брат опанує три.

Я прикусив язика, щоб ніяк на це не відповісти, і знову відвернувся від нього, повернувши обличчю звичний знуджений вираз. Усі мої друзі тішилися збудженням і схваленням своїх родин, і я намагався не витріщатися на відверті вияви ніжності. Моя родина ніжностей не практикувала. Ні на людях, ні наодинці. Ми були сильні, тверді, непохитні. Дракону ніхто не потрібен. Ми могли подбати про себе самі.

Сет опинився в самій гущі своєї родини, і батьки й три молодші сестри пестили й гладили його, поділяючи його радість. Брати й сестри всіх інших були тут, і я не міг не шкодувати, що Ксав'єрові не дозволили приєднатися до нас. Він би розділив мою радість, навіть якщо батьки її не поділяли.

Сетова мати помітила, що я дивлюся, і простягнула руку, запрошуючи мене приєднатися до них. Я ніяково відкашлявся, глянув на батьків і подумав, чи не спалахне батько сам собою, якщо я кинуся в гущу вовчого тицяння носами, чи просто виб'є з мене будь-яке бажання колись знову це зробити просто тут, на очах у всіх. *Радше друге*. Я ввічливо всміхнувся Сетовій матері, відвертаючись, і вдав, що не помічаю жалю в її очах.

Я пройшов кілька кроків угору пагорбом, зосередившись натомість на новій силі, яка кипіла під шкірою, і не зміг стримати усмішки, що розтягнула мої губи.

Магія в моїх жилах рвалася назовні, і я відчував, як усередині моєї плоті ніжно перекочуються і полум'я, і рідина. Ці дві стихії були протилежностями, і їхній сплетений дотик усередині давав мені відчуття свободи, якого я ще ніколи не знав.

Долоні поколювало, серце калатало. Ось воно. Я нарешті здобув власну силу. І я прагнув дізнатися, як це буде: випустити її на волю.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/origins-of-an-academy-bully/